

INIMA CARE CÂNTĂ

Era o dimineață senină de vară. Soarele își trimitea razele printre perdelele albe din cameră, iar Vlad stătea pe marginea patului, ținând în brațe o chitară mică, de jucărie. Pentru el era cel mai prețios obiect din lume.

În acea zi urma serbarea de sfârșit de an, iar el trebuia să cânte o melodie în fața clasei.

Numai că Vlad avea emoții uriașe.

— N-o să pot, — a spus el, cu voce stinsă. — Mi se usucă gura numai când mă gândesc la scenă.

Mama a ridicat privirea din cartea pe care o citea și i-a zâmbit.

— Emoțiile nu sunt dușmanul tău, dragul meu. Ele arată că îți pasă.

— Dar dacă greșesc?

Dacă uit melodia și toți râd de mine?

Mama s-a apropiat, i-a mângâiat părul și a spus blând:

— Atunci o iei de la capăt.

Știi de ce?

Pentru că inima ta știe melodia mai bine decât degetele.

Vlad a încercat să zâmbească, dar stomacul i se strângea de emoție.

După ce mama a plecat la serviciu, a intrat Alexandra, sora lui. Ținea în mână un microfon de jucărie.

— Ce faci, domnule artist? — a glumit ea. — Ai publicul pregătit!

— Nu râde de mine, te rog, sunt deja destul de emoționat.

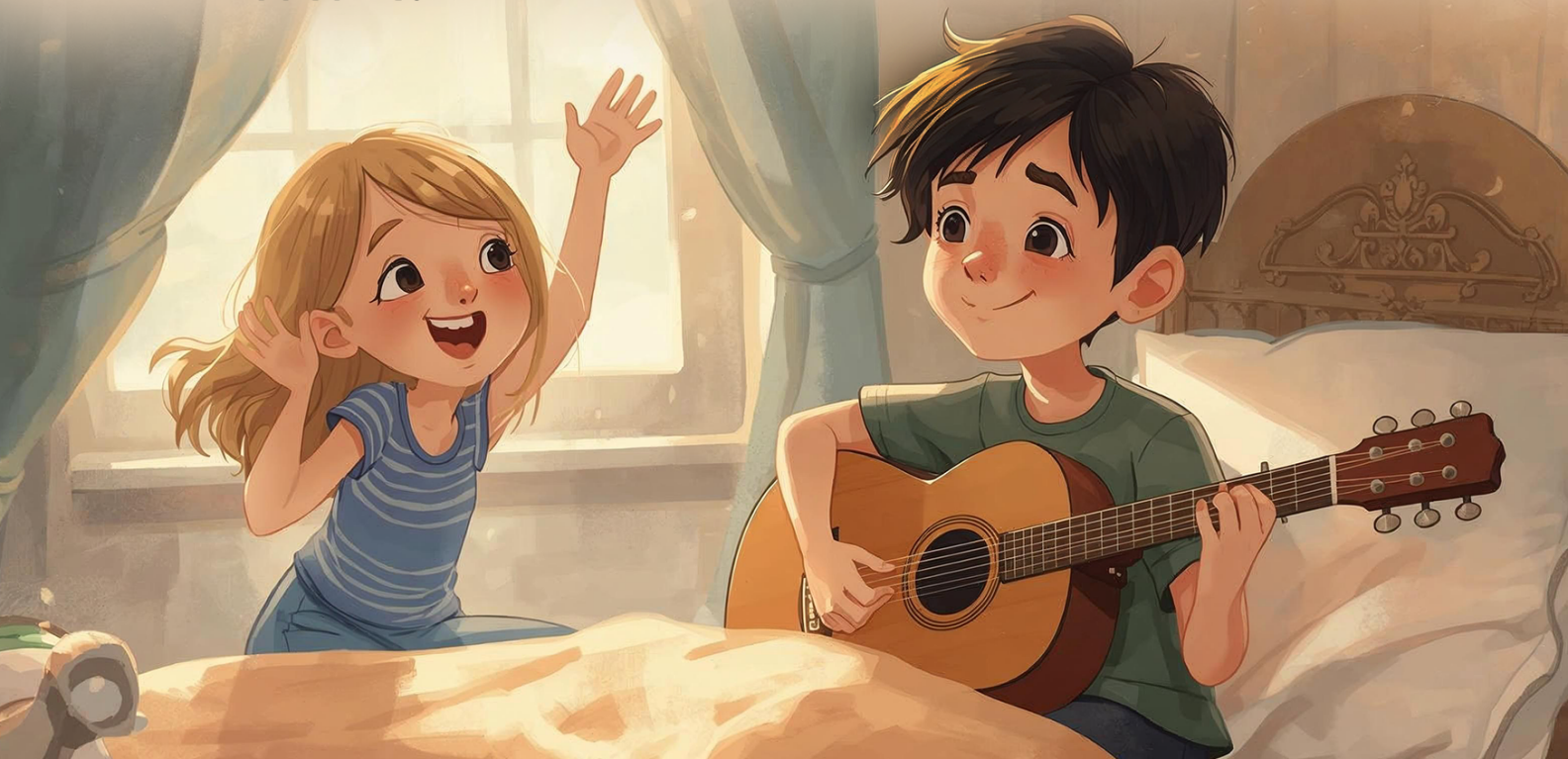
— Nici vorbă să râd! — a spus ea serios. — Hai să repetăm împreună. Eu sunt publicul, tu cântă.

Vlad a început încet. Primele acorduri au sunat tremurat, dar Alexandra bătea din palme și zâmbea larg.

— Vezi? Nu trebuie să fii perfect. Trebuie doar să fii tu. Cântă din inimă!

După câteva minute, Vlad deja râdea și improviza mici versuri despre soră-sa, iar Alexandra chicotea zgomotos.

Când a terminat, și-a dat seama că... nu mai avea emoții. Sau, mai bine zis, emoțiile se transformaseră în bucurie.

La școală, sala de festivități era plină. Pe scenă urcau pe rând colegii lui, recitau, dansau, cântau.

Când doamna învățătoare a spus:

— Urmează Vlad, cu o piesă la chitară, inima lui a început să bată nebunește.

A urcat pe scenă cu pași mici. În fața lui — colegi, părinți, profesori.

În spate, o lumină albă, blândă, de la geam.

A inspirat adânc, a atins corzile și, pentru o clipă, s-a gândit la vorbele mamei: inima ta știe melodia.

Apoi a început să cante.

Primele acorduri au sunat ezitant, dar curând camera s-a umplut de o melodie caldă, curată, simplă. Vlad nu mai vedea publicul — vedea doar culori, simțea ritmul inimii și vocea Alexandrei în mintea lui: Cântă din inimă!

Când a terminat, pentru o clipă a fost liniște. Apoi sala a izbucnit în aplauze.

Vlad a ridicat privirea. Toți zâmbeau.

În primul rând,

Alexandra bătea din palme, iar mama avea ochii umezi.

— Bravo, Vlad! — a spus doamna învățătoare.

— Asta înseamnă curaj: să cânti chiar și atunci când ți-e teamă.

Seara, acasă, Vlad s-a așezat pe covor cu chitara lângă el. Alexandra a intrat tiptil în cameră.

— Felicitări, domnule cântăreț! A fost minunat!

— Crezi că am fost chiar așa bun?

— Ai fost mai mult decât bun. Ai fost sincer. Și știi ceva? Muzica se simte, nu se măsoară.

Vlad a zâmbit și a început să ciupească ușor corzile. Melodia era aceeași, dar acum o cânta fără frică.

— Alexandra, știi ce am simțit acolo, pe scenă?

— Ce?

— Că inima mea cânta și ea. Nu doar degetele.

Alexandra a zâmbit.

— Ți-am zis eu: adevărata muzică vine din inimile curajoase.

Vlad s-a uitat spre fereastră. Afară, apunea soarele. Cerul se colora în portocaliu și violet.

Și, pentru prima dată, a simțit că înăuntrul lui, undeva adânc, inima chiar cânta.

